

mängd börjat ske och därför synes tiden vara inne att på lagstiftningens väg något göra till förekommande af det här anförda missbruket, hvarför jag vågar vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att § 31 i kongl. förordningen angående vilkoren för försäljning af brännvin och andra brända och destillerade drycker den 31 december 1891 må erhålla följande förändrade lydelse:

I öppen salubod för handel med andra varor än brännvin, vid auktioner *äfvensom vid handel med den renskötande lappbefolkningen* vare brännvinsutdelning äfven utan betalning förbjuden.

Stockholm den 27 januari 1894.

J. A. Lundström.

I denna motion instämmer

L. Dahlstedt.

N:o 60.

Af herr **C. G. Thor**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i förordningen angående försäljning af vin och maldrycker m. m.*

En mångårig erfarenhet har visat, att nuvarande straffbestämmelser för olofflig försäljning af vin och maldrycker icke i nämnvärd mån kunna afskräcka från utöfvandet af denna mycket skadliga handtering. Behovvet af strängare straffbestämmelser härutinnan tog sig ock uttryck uti en vid 1892 års riksdag af herr Ölander uti Första Kammarcn väckt motion om, att vid dylik olofflig försäljning det uti försäljningslokalen befintliga parti af öl och

vin måtte få tagas i beslag och dömas förbrutet. Motiveringen till nämnda motion lyder:

Enligt 12 § i kongl. förordningen angående försäljning af vin, malt-drycker, kokadt kaffe m. m. af den 24 oktober 1885 straffas den, som, utan att hafva i stadgad ordning dertill erhållit rättighet, utskänker vin eller malt-drycker eller på landet idkar försäljning af vin för afhemtning till mindre myckenhet än tio liter, med böter till olika belopp, allt efter som den olofliga försäljningen är att hänföra till första, andra eller tredje resan. För den, hvilken blott en och annan gång, lockad af ett tillfälligt begär efter eller behof af vinst, gör sig skyldig till berörda öfverträdelse, torde nog ett dylikt bötesstraff vara tillfyllestgörande och fullt motsvara förseelsens storlek. Men i den mån lagöfverträdaren inser hvilken vinst en fortsatt utöfning af den lagstridiga försäljningen kan bereda honom och härmed jemför det ringa bötesbeloppet eller det korta fängelsestraff han, i händelse att, såsom i de flesta fall är vanligt, tillgång till böternas gäldande saknas, har att undergå, skall han säkerligen icke af ett sådant straff afhållas från att fortgå med en så vinstgifvande affär.

Denna min uppfattning är ingalunda grundad på några lösa antaganden, utan på verklig erfarenhet. Jag har sett mångfaldiga exempel på att lönkrögare oaktadt upprepade bötesansvar, fullkomligt obekymrade härom, fortsatt med och nästan som ett yrke bedrifvit denna för det allmänna skadliga näring. Ett åtal kan i allmänhet ej af dömas omedelbart. Flera ting på landet åtgå för målets utredning och styrkande af den åtalade förseelsen. På de orter således, der endast tvenne ting om året hållas, kunna flera år förgå, innan utslag faller och förseelsen blir bestraffad; men under tiden pågår försäljningen. Några veckors, en månads eller i allra värsta fall två månaders enkelt fängelse hvart tredje eller fjerde år anser den praktiske lönkrögaren vara ett ringa offer för den vanligen ganska stora vinst, försäljningen medför. Och äfven under den tid, han aftjenar straffet, ligger rörelsen ingalunda nere; den förestås då af en eller annan af hans husfolk, till dess husbonden blir i tillfälle att sjelf ånyo öfvertaga utöfningen af densamma.

Att det för öfverträdelse af nu uppgifna beskaffenhet stadgade ansvar sålunda icke motsvarar sitt ändamål, torde vara uppenbart. Ett strängare straff eller en svårare straffart kan dock i fråga om en dylik förseelse ej gerna vara lämpligt eller med rättsmedvetandet öfverensstämmande; men jag föreställer mig, att, om åklagaren medgäfvos rätt att, i likhet med hvad i fråga om oloflig försäljning af bränvin finnes föreskrifvet, taga i beslag det parti vin eller malt-drycker, hvarifrån försäljningen eger rum, en dylik bestämmelse skulle bättre än någon annan förhindra förseelsens upprepande och

utgöra ett kraftigt botemedel mot olagligheter af ifrågavarande beskaffenhet. Något lämpligare straffmedel kan väl ej heller tänkas än det, som för öfverträdaren tillintetgör det mål, som varit med öfverträdelsen afsedt.

Herr Ölanders motion blef af det tillfälliga utskott, till hvilket den blef hänvisad, tillstyrkt men af Första Kammaren afslagen. De skäl, som uti kammaren anfördes mot motionen, anser jag emellertid icke vara af den betydelse, att de berättigat ett afslag å densamma, hvarför jag dristar att, med hänvisning till förut nämnda motivering, nu väcka frågan till lif uti Andra Kammaren. Detta så mycket mera som det sedan den tiden med största tydlighet visat sig, att strängare straffbestämmelser uti berörda fall äro absolut nödvändiga, om ej denna olofliga försäljning skall ohejdadt utveckla sig, till stor skada för de samhällen, der dessa lagöfverträdelser ega rum.

På grund af det ofvan anförda får jag härmed vördsamt föreslå:

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta i kongl. förordningen angående försäljning af vin, maltdrycker, kokadt kaffe och andra tillagade icke spirituösa drycker af den 24 oktober 1885 införa bestämmelser om, att, vid oloflig utskänkning af vin eller maltdrycker eller oloflig försäljning å landet af vin eller maltdrycker för afhemtning till mindre myckenhet än tio liter, det i försäljningslokalen befintliga parti af den dryck, som utgjort föremål för försäljningen tillika med kärl, som för dess afhemtning äro tjenliga, skall vara underkastadt beslag och dömas förbrutet.

Stockholm den 27 januari 1894.

C. G. Thor.

I denna motion instämma:

J. A. Lundström. Joh. Er. Nordin. E. Eriksson.

Halvar Eriksson. O. Walter.